



בש"פ 3485/18 - אבנר הררי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3485/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

העורר: אבנר הררי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט י' טופך) במ"ת 53717-03-17 מיום
12.3.2018

תאריך הישיבה: ז' בסיון התשע"ח (21.5.2018)

בשם העורר: עו"ד שיר נובג; עו"ד אלון דוידוב;
עו"ד צ'ארלי סבג; עו"ד איתן סבג

בשם המשיבה: עו"ד דגנית כהן-ויליאמס; עו"ד חגי בנימין;
עו"ד מיכאל כהן

החלטה



1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' טופף) מיום 12.3.2018, במ"ת 53717-03-17, במסגרתה הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו לאחר שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה לאשמת העורר באישומים המיוחסים לו.

רקע

2. ביום 24.3.2017 הוגש נגד העורר ונגד אדם נוסף, נאשם 1 בכתב האישום (להלן: אבישי), כתב אישום לבית המשפט המחוזי. כתב האישום כולל חמישה אישומים נפרדים, אשר רק שניים מתוכם (השלישי והרביעי) מיוחסים גם לעורר – בצוותא עם אבישי, והשלושה הנותרים מיוחסים לאבישי בלבד. כתב האישום מייחס לעורר את העבירות הבאות: ניסיון רצח [בצוותא חדא] לפי סעיף 305, יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); קשירת קשר לביצוע פשע [רצח, עבירות בנשק ובחומרי נפץ] לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין – שתי עבירות; ייצור נשק [בצוותא חדא] לפי סעיף 144(ב2), יחד עם סעיף 144(ג) וסעיף 29 לחוק העונשין – שתי עבירות; נשיאת נשק [בצוותא חדא] לפי סעיף 144(ב) רישא, יחד עם סעיף 144(ג) וסעיף 29 לחוק העונשין – שתי עבירות; החזקת נשק [בצוותא חדא] לפי סעיף 144(א) רישא, יחד עם סעיף 144(ג) וסעיף 29 לחוק העונשין – שתי עבירות; ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ [בצוותא חדא] לפי סעיף 456 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין – שתי עבירות; סחיטה באיומים [בצוותא חדא] לפי סעיף 428 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; ואיום בכתב לרצוח [בצוותא חדא] לפי סעיף 307 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

3. מהחלק הכללי של כתב האישום עולה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שררו בין אבישי לעורר יחסי היכרות, במסגרתם נהגו להיפגש בחנות הפירות והירקות שבבעלותו של העורר. עוד עולה, כי עובר ליום 8.12.2016, במועד שאינו ידוע למשיבה, קשר אבישי קשר עם העורר ו/או עם אחרים שזהותם אינה ידועה, לפיו יפעל אבישי יחד עם העורר ו/או עם אחרים או מי מהם לייצר, להכין ולהרכיב מטעני חבלה המהווים "נשק", וכן להפעילם נגד קורבנות שונים, על פי הזמנה מוקדמת ובתמורה לתשלום כספי (להלן: הקשר הכללי). במסגרת הקשר הכללי ולשם קידומו, חקר אבישי ולמד את תחום הכנת חומרי הנפץ וחומרי חבלה. כמו כן, במסגרת הקשר הכללי פעל אבישי במועדים רבים ושונים, לעיתים יחד עם העורר, לרכישה, הזמנה, הכנה והרכבה של החומרים הדרושים לצורך יצירת מטעני חבלה. בנוסף, על פי מתווה הקשר הכללי, ובהתאם להזמנה מוקדמת מטעם העורר או אחרים, הכין אבישי והרכיב מטעני חבלה בתוך דירת מסתור.

4. מכתב האישום עולה כי עניינו של האישום השלישי הוא בהנחת מטען חבלה על-ידי אבישי ברכבה של המתלוננת והפעלתו. עוד עולה, כי הרקע להנחת המטען הוא סירובה של המתלוננת להשמיע את שיריו של העורר במסגרת תכנית רדיו יומית בהנחייתה. בנוסף, עולה כי לצורך מימוש המטרה שבסיס הקשר שלח אבישי, על דעת העורר ובהנחייתו, מסרון למספר הטלפון של מנהל תחנת הרדיו בה שודרה תכניתה של המתלוננת (להלן: תחנת הרדיו), ובמסגרתו הופנו איומים כלפי המתלוננת נוכח הטענה כי היא נוהגת בדרך של "איפה ואיפה עם זמרים". בהמשך לכך, נשלח מסרון אף למספר הטלפון הסלולרי של המתלוננת ובמסגרתו הופנו איומים נוספים כלפי המתלוננת ובנה.

5. כמו כן, עולה מכתב האישום כי עניינו של האישום הרביעי הוא בקשר שנקשר במועד לא ידוע ועובר ליום 1.2.2017, בין אבישי והעורר ובין אחרים שזהותם אינה ידועה, לפיו יפעלו אבישי והעורר, בצוותא חדא, לגרום למותו של המתלונן על רקע שאינו ידוע למשיבה (להלן באישום זה: הקשר). במסגרת קשר זה ולצורך מימושו הניח



אבישי מטען חבלה מתחת לגחון רכבו של המתלונן. בהמשך לכך, ולפני שהספיק אבישי להפעיל את מטען החבלה הוא נעצר על-ידי כוח משטרה שנכח במקום.

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו של אבישי והעורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. אבישי לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ובהמשך אף הסכים למעצרו עד תום ההליכים. העורר חלק על קיומן של ראיות לכאורה, ובהתאם לכך בחן בית המשפט המחוזי את קיומן של ראיות כאמור.

החלטת בית המשפט המחוזי

7. ביום 12.3.2018 נתן בית המשפט המחוזי את החלטתו בעניינו של העורר וקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו באישומים השלישי והרביעי. כמו כן, נקבע כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית, וכן כי נסיבות האישומים, העבירות המיוחסות לעורר ועברו הפלילי המכביד מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. נוכח האמור ובהיעדר חלופה מוצעת הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

8. בית המשפט המחוזי קבע כי התשתית הראייתית המבססת לכאורה את האישומים השלישי והרביעי נסמכת על ראיות נסיבתיות. עם זאת, נקבע כי יש בהצטברות הראיות יחדיו כדי לקשור את העורר לאירועים המתוארים באישומים ברמה המספקת לשלב דיוני זה. את קביעתו זו סמך בית המשפט בעיקרו של דבר על הראיות הבאות:

בנוגע לאישום השלישי, קבע בית המשפט המחוזי כי לעורר היה מניע בהנחת המטען לנוכח הימנעות המתלוננת מהשמעת שיריו ברדיו. עוד נקבע כי בראיון שנערך עם העורר בכלי התקשורת שלושה ימים לאחר האירוע (להלן: הריאיון), קשר העורר בין ניסיון הפגיעה במתלוננת לבין האפליה מצדה בהשמעת שירים של זמרים. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי דבריו של העורר בריאיון תאמו לכאורה להודעות האיום שנשלחו למתלוננת ולמנהל תחנת הרדיו בסמוך לאחר שהופעל המטען ברכבה של המתלוננת - הודעות שנשלחו ממכשיר טלפון שנתפס בדירה של אבישי (להלן: המסרונים המאיימים). בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי כי העורר אישר שקיים מספר שיחות עם המתלוננת במסגרתן ביקש ממנה להשמיע את שיריו והיא הבטיחה לעשות כן. עוד נקבע כי העורר ניסה לקדם את שיריו בתחנה אף על ידי פנייה למנהל תחנת הרדיו ולשדרן נוסף בתחנה. כמו כן, בית המשפט המחוזי ייחס חשיבות לכך שמכשירי הטלפון של העורר ושל אבישי היו בהפסקה סלולרית במהלך הנחת מטען החבלה המתואר באישום השלישי. כך גם ייחס בית המשפט חשיבות לכך שעם החזרה לפעילות סלולרית ביצע אבישי ארבעה ניסיונות תקשורת תכופים אל העורר. זאת ועוד, מספר דקות לאחר מכן, עם שובו של מכשיר הטלפון הסלולרי של העורר לפעילות סלולרית, השיחה הראשונה שבוצעה ממנו הייתה אל אבישי והיא ארכה 16 שניות בלבד. עוד נקבע, כי מספר שעות לאחר מכן אוכנו אבישי והעורר יחד בביתו של העורר. בנוסף, נקבע כי במכשיר הטלפון הסלולרי של אבישי נמצא מסרון שנשלח לקרוב משפחתו, כשעה לפני שנשלחו המסרונים המאיימים, בו נשאל קרוב המשפחה האם ניתן לזהות את המכשיר ממנו נשלח מסרון או רק את כרטיס הנמצא בו.

9. בנוגע לאישום הרביעי, תמך בית המשפט המחוזי את מסקנתו בכך שהראיות מלמדות כי במהלך שבועיים ימים עובר למועד האירוע המתואר באישום זה, קיימו העורר ואבישי מספר פגישות בחנות של העורר במהלך הבטיח העורר להעביר כספים לאבישי. בית המשפט קבע בהקשר זה כי אבישי לא היה עובד של העורר והכספים לא שולמו כשכר



עבודה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי מהראיות עולה שבסמוך לאחר הפגישות עם העורר נצפה אבישי עורך סריקות בסמוך לביתו של המתלונן ובסמוך לאצטדיון כדורגל בו הוא שהה. בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי כי הפרשנות הסבירה וההגיונית הנשקפת מהראיות היא כי לעורר ולמתלונן הייתה מילת קוד - "תות", וכי לאחר שהעורר השתמש במילת הקוד נצפה אבישי מבצע סריקות בסמוך למקום מגוריו של המתלונן או בסמוך לאצטדיון. בית המשפט המחוזי עמד על כך שמשמעות מילת הקוד נלמדת מתוך הפעילות של אבישי בסמוך לאותן שיחות בהן מילה זו נאמרה, הטומנת בחובה קידום של הקשר הפלילי. עוד נקבע כי העורר לא נתן הסברים לממצאים המפלילים לכאורה ובמיוחד לשיחות ולפגישות אותם קיים עם אבישי ויש לכך משמעות ראייתית נגד העורר. לבסוף, הודגש כי אמנם התשתית הראייתית הלכאורית אינה מורכבת מראיות ישירות המצביעות על המעורבות של העורר בכל אחד מאירועי הנחת מטעני החבלה, אולם המכלול הראייתי - הנסיבתי, מלמד לכאורה על המעורבות הישירה של העורר כמבצע בצוותא.

10. משכך, כאמור לעיל, קבע בית המשפט המחוזי כי נוכח קיומם של ראיות לכאורה, ונוכח קיומה של עילת מעצר סטוטורית בשל מסוכנות, ובהעדר חלופה מוצעת, ישהה העורר במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

על החלטה זו נסוב הערר שלפנינו.

טענות הצדדים

11. העורר טוען להיעדר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו באישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

לעניין האישום השלישי, טוען העורר כי בית המשפט המחוזי ביסס את החלטתו בעיקר על שאלת המניע חלף ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. לעניין זה נטען כי הטענה שבמהלך הריאיון שנערך עם העורר הוא ניסה לשלוח מסר מאיים למתלוננת היא שגויה על פניה, שכן הריאיון נערך לאחר הנחת המטען. כמו כן, טוען העורר כי דבריו בראיון הוצאו מהקשרם. בהקשר זה מוסיף העורר וטוען כי כל העדים שנחקרו, בניהם המתלוננת ומנהל תחנת הרדיו, העידו כי מעולם לא חשו מאוימים מהעורר וכי לא קיבלו "דרישה" חריגה ממנו. העורר מוסיף ומדגיש כי שיריו הושמעו בתחנת הרדיו. לעניין ההפסקה הסלולרית טוען העורר כי לא ניתן ללמוד ממנה דבר שכן לא התקיימה חפיפה בין הזמנים בהם מכשירו שהה בהפסקה סלולרית, לבין הזמנים בהם היה מכשירו של אבישי בהפסקה כאמור.

12. לעניין האישום הרביעי, טוען העורר כי המשיבה לא ביססה אישום זה על קיומו של מניע. לטענתו, המשיבה נסמכת באישום זה על שיחות בין העורר לאבישי שנקלטו בהאזנת סתר ועל דו"חות עיקוב שנערך אחרי אבישי על-ידי המשטרה. עוד הדגיש העורר כי הוא לא היה יעד עיקוב של המשטרה, וכי בכל פעילות העוקבים בה הוא נצפה אין תיעוד לפיו הוא מבצע עבירה פלילית. בנוסף, טוען העורר כי אבישי מואשם בכתב האישום בשלושה אישומים נוספים בהם העורר אינו מואשם, כך שהטענה שאבישי פעל מטעמו היא מוקשית. לגופם של דברים, טוען העורר כי אבישי פעל באופן עצמאי לחלוטין. לטענת העורר, התקיימו בינו ובין אבישי קשרים חבריים ועסקיים במסגרתם, בין היתר, עבד אבישי בחנות של העורר, הא ותו לא. העורר מוסיף וטוען כי בשעה שהוא סבר כי אבישי יצא למשלוחים של סחורות מהחנות שבבעלותו של העורר, הוא למעשה הלך וביצע מעשים פלילים, ללא ידיעתו. כמו כן, טוען העורר כי הפרשנות אותה נתן בית המשפט לשיחות בין העורר לבין אבישי היא שגויה, ומדובר בפועל בשיחות שאין בהן דבר מפליל והן חלק מיחסים עסקיים ויחסי עובד מעביד.



13. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי וטוענת כי דין הערר להידחות. לטענתה, שני האישומים אשר יוחסו לעורר בכתב האישום מתבססים על מסד ראיתי נרחב ומקיף. כמו כן, טוענת המשיבה כי במסגרת הערר ניסה העורר לבודד באופן מלאכותי ראיות פרטניות, דבר אשר מעוות את התמונה הכללית שעולה ממכלול הראיות. המשיבה מוסיפה עוד כי עסקינן בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות, ומטבע הדברים התמונה הראייתית מצטיירת ממכלול הראיות ולא מכל ראיה כשלעצמה.

דין והכרעה

14. לאחר שעיניתי בכל החומר הרלבנטי, ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, שוכנעתי כי דין הערר להידחות.

15. סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) מורה כי על מנת לעצור נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו יש להראות כי קיימת עילת מעצר בעניינו (סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים); כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו באישומים שיוחסו לו (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים); וכי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). העורר מיקד את עררו בשאלת קיומם של ראיות לכאורה, ועל כן אפנה לשאלה זו כעת.

קיום ראיות לכאורה

16. נקבע לא אחת כי בשלב של מעצר עד תום ההליכים נדרש בית המשפט לבחון האם יש בקיומו של חומר הראיות הגולמי העומד לפניו פוטנציאל לבסס סיכוי סביר להרשעה אף לאחר שיעבור את כור ההיתוך של ההליך הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 144-145 (1996); בש"פ 2202/16 מועלם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.4.2016); בש"פ 1658/18 בדראן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.3.2018)). עוד נקבע כי ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים גם במקרים בהם כל הראיות נגדו הן ראיות נסיבתיות, וזאת כאשר הראיות הנסיבתיות הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעה, חלף קיומו של הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (19.12.2013); בש"פ 7154/17 ג'בר נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (1.10.2017); ע"פ 8721/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (2.1.2018)). בשים לב להלכות אלו אבחן את קיומן של ראיות לכאורה במקרה העומד לפנינו, ואפתח באישום הרביעי.

האישום הרביעי

17. שוכנעתי כי בית המשפט המחוזי צדק בקביעתו כי קיימות ראיות לכאורה המבססות את המיוחס לעורר באישום הרביעי.

מחומר הראיות עולה לכאורה כי, בניגוד לגרסת העורר, אבישי לא עבד בחנות של העורר בתקופה הנדונה, ואף



לא ביצע שליחויות מטעמו. קביעה זו מבוססת על כך שבדו"חות העיקוב לא תועד אבישי מבצע כל עבודה הקשורה לחנות; על שיחה שקיים אבישי עם אדם בשם יגאל ביום 16.2.2017 במסגרתה נאמר לו באופן סרקסטי "מה אתה נהיית ירקן נהיית"; על כך שבהודעה לבית המשפט מטעם רואה החשבון של העורר שמו של אבישי אינו מופיע ברשימת עובדי החנות, ועל דבריו של רואה החשבון כי לא היה עובד בשם אבישי בחנות; על הודעות עובדי החנות וחקירותיהם, כאשר במסגרתם נמסר, בין היתר, על-ידי העובד עוזי בוכריס כי הוא קיבל הנחיה מהעורר כי "אם משהו שואל אבישי עובד פה בחנות".

18. קביעה לכאורית זו של בית המשפט המחוזי כי אבישי לא עבד בחנות של העורר, מטילה צל כבד על תוכן השיחות שהתקיימו בין העורר ואבישי, כדלקמן: משיחה 408 (171) שהתקיימה ביום 6.2.2017 בשעה 22:56 בין העורר לאבישי, עולה כי אבישי היה "בעבודה", אך העובד של העורר "דפק ברז". עוד אמר אבישי כי "היה הרבה עבודה וחייתי שיבואו עוד לקוחות הביתה... לעסק, אתה מבין?" לכך יש להוסיף כי ממספר שיחות שהתקיימו בין העורר לאבישי עולה כי העורר התחייב להעביר לאבישי משכורת או כסף בעבור חלוקת תותים או כסף בכלל (ראו: שיחה 143 (373) מיום 6.2.2017 בשעה 9:58; שיחה 167 (393) מיום 6.2.2017 בשעה 15:03; שיחה 195 (1043) מיום 8.2.2017 בשעה 10:34; שיחה 501 (1617) מיום 14.2.2017 בשעה 20:45). כאמור, לאור קביעת בית המשפט המחוזי כי אבישי לא עבד בחנות של העורר, מעוררות שיחות אלה חשד ממשי כי תוכן שונה מהנחזה להיות.

19. לשיחות אלה מצטרפות האזנות הסתר נוספות שבוצעו לאבישי ולעורר בשילוב דו"חות העיקוב אחר אבישי. בשיחותיהם השתמשו השניים במילת הקוד "תות" (על הטיותיה השונות) על מנת לתאר פעילות פלילית. להלן אסקור בקצרה מספר שיחות עיקריות שהתנהלו בין העורר לאבישי המצביעות לכאורה על מעורבותו של העורר במעשים המיוחסים לו באישום זה:

· כאמור, במסגרת השיחה 408 (171) שהתקיימה ביום 6.2.2017 בשעה 22:56 מסר אבישי לעורר כי היה "בעבודה היום", וכי העובד של העורר בא לעבודה "בלי האוטו". הוסיף אבישי ואמר "היה הרבה עבודה וחייתי שיבואו עוד לקוחות הביתה... לעסק, אתה מבין?". על כך השיב העורר לאבישי כי "מחר תלך להביא תותים בבוקר מוקדם?" ואבישי השיב בחיוב. מדו"חות העיקוב ומפלטי האיכונים של הטלפון הסלולרי עולה כי מקום "העבודה" בו שהה אבישי הוא למעשה תצפיות אחר המתלונן באזור החניון של אצטדיון הכדורגל. עוד עולה מדו"חות העיקוב כי למחרת היום בשעות הבוקר נצפה אבישי מתצפת ומסתובב רגלית סמוך לביתו של המתלונן (כזכור בשיחה נאמר לו על ידי העורר כי "מחר תלך להביא תותים בבוקר מוקדם"), מה שמחזק את הטענה כי "תות" היא מילת קוד לביצוע מעשים פלילים הקשורים להנחת המטען. יצוין כי קיימות אינדיקציות נוספות לכך שהמילה "תות" (על הטיותיה) שימשה כמילת קוד, אך די באמור בשלב זה.

· שיחה מרכזית נוספת (679) התקיימה ביום 16.2.017, יום לפני הנחת המטען, בשעה 17:48. בשיחה זו נשמע אבישי מתקשר לעורר ומודיע לו כי היה ארבע פעמים אצל "הבחורה הזאת", אך לא הצליח לשים לה את "המשלוח". משכך, הפציר העורר באבישי "תחזור לשם עוד פעם". ראשית, אזכיר את קביעת בית המשפט המחוזי כי אבישי לא ביצע משלוחים עבור העורר. שנית, מדו"חות העיקוב עולה כי אבישי נצפה בשעה 14:27 מתצפת אל עבר ביתו של המתלונן; כן נצפה בדו"ח העיקוב מ-15:26-15:42 מבצע סיבובים ברכב סביב ביתו של המתלונן; באופן דומה נצפה אף בדו"חות העיקוב מ-15:58-16:50; וכן נצפה באזור ביתו של המתלונן בדו"חות העיקוב מהשעות 17:24-17:27 ו-17:35-18:00. כלומר, אותם ביקורים של



אבישי אצל "הבחורה" היו למעשה ביקוריו אצל המתלונן. יתרה מכך, במהלך השיחה, כאמור, הפציר העורר באבישי לשוב ולנסות למסור את "המשלוח", ואכן אבישי נצפה כחצי שעה לאחר מכן סמוך לאצטדיון הכדורגל ברמת השרון שם שיחק המתלונן, מנסה בחמישית למסור את "המשלוח". למותר לציין כי אבישי נמצא תחת מעקב כל אותו היום ולא נצפה נושא משלוח של ירקות או פירות. מכאן עולה לכאורה כי ניתן להניח שכאשר אבישי מדווח כי הוא ניסה "למסור" את "המשלוח" הוא מתכוון ככל הנראה למטען החבלה, אשר אכן "נמסר" למחרת.

בהמשך אותו היום, בשעה 18:58 (שיחה 1827 (642)), משוחחים אבישי והעורר בטלפון הנייד. אבישי מעדכן שהיו "התפתחויות לגבי העסקה", וכי "לא שמנו לב לפרטים במה שרשמו לנו בחוזה ... הם שכחו שמה הרבה סעיפים". בתגובה שואל העורר האם "העורך דין יכול לסדר את זה". אבישי עונה לכך "הוא אמר שהיום הוא מקווה, אם לא, מחר הוא מסדר לנו את זה". בתגובה לכך ביקש העורר מאבישי למהר "לפני שיסגור את המשרד". על כך, ענה אבישי כי "אל תדאג ... השטח הזה שלנו ... תן לי לסגור את החוזה כמו שצריך ... היום אני תשע שעות על החרא הזה, תשע שעות". אף משיחה זו ניתן ללמוד לכאורה על הקשר בין העורר לאבישי, שאינו קשר של עובד מעביד כאמור, הלכה למעשה אבישי העביר את יומו בתצפיות אחר המתלונן, אך תצפיות אלו לא הבשילו למעשה. על כן, העורר מבקש ממנו למהר ולבצע את הנדרש ממנו, ואבישי מתחייב לעשות כן. ואכן, אבישי עומד בהבטחתו ולמחרת היום נתפס על-ידי כוח משטרה לאחר שהניח מטען חבלה ברכבו של המתלונן.

20. לכל האמור אוסיף את שתיקתו של העורר בחקירתו, והיעדר הסבר מצידו לממצאים המפלילים. נקבע לא אחת כי זכות השתיקה היא זכות המסורה לכל אדם, ואולם זכות זו היא בבחינת שטר ושוברו בצידו. היינו נושאת בחובה משמעות ראייתית לחובת הבוחר להשתמש בה, וזאת אף בהליכי המעצר (בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל, פסקאות 5-6 (10.3.2011)).

21. בשים לב לכל האמור לעיל, שוכנעתי כאמור כי אין להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה ממכלול הראיות עולה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר באישום הרביעי.

האישום השלישי

22. כאמור, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה גם ביחס לאישום השלישי, בין היתר, על סמך הראיות הלכאוריות הבאות: בית המשפט הניח קיומו של מניע לפגיעה במתלוננת; נמצא קשר לכאורי בין העורר למשלוח המסרונים המאיימים; קיומה של הפסקה סלולרית במכשירי הטלפון הנייד של העורר ושל אבישי בעת הנחת המטען המתואר באישום זה; עיתוי החזרה לפעילות סלולרית של השניים וניסיונות תקשורת בניהם בסמוך לכך, ואיכון המכשירים בביתו של העורר לאחר מכן.

נדמה ויש בכל אלה, במצטבר, כדי להניח תשתית ראייתית לכאורית מספקת בשלב הזה, ואולם איני נדרשת להכריע בכך נוכח המסקנה אליה הגעתי לעיל, כי קיימות ראיות לכאורה למכביר לגבי האישום הרביעי, ודי בהן כדי להצדיק את מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי יש להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.



עילת מעצר וחלופת מעצר

23. העורר לא קבל נגד קביעותיו של בית המשפט המחוזי בנוגע לקיומה של עילת המעצר ובנוגע להיעדר חלופת מעצר. אציין כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים עילת מעצר סטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. כמו כן, מעשים אלה ביחד עם עברו הפלילי המכביד מאוד, מקימים עילת מעצר של מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. בנוסף, לא הוצגה בעניינו של העורר חלופת מעצר שיהיה בה כדי לאיין את מסוכנתו, ותסקיר שירות המבחן שהוצא בעניינו ביום 13.8.2017 לא המליץ על שחרור לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני. על כן, בצדק נקבע על ידי בית המשפט המחוזי כי קיימת עילת מעצר וכי בהיעדר חלופה מתאימה, יש להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

24. על יסוד כל האמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בסיון התשע"ח (13.6.2018).

ש ו פ ט ת